

Sygnatura akt XIII GC 1820/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 23 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Piotr Chańko

Protokolant: sekretarz sądowy Izabela Ćwiklińska

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2020 roku w Łodzi

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

o zapłatę

1. oddala powództwo;

2. zasądza od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę 1.817 zł (tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt XIII GC 1820/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 lutego 2020 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wniósł o zapłatę od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwoty 7.380 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 października 2019 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że z uwagi na zawarcie ugody mediacyjnej z dnia 30 września 2019 roku w sprawie o sygn. akt XIII GC 3223/19 poniósł koszty odzyskiwania należności, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powoda. Powód zobowiązany został bowiem do zapłaty na rzecz pełnomocnika kwoty 7.380 zł zgodnie z zawartą umową o świadczenie usług prawnych. W ocenie powoda na skutek zwłoki pozwanego po jego stronie powstała szkoda w postaci poniesionych kosztów windykacji. Swoje roszczenie powód oparł na art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 935).

/pozew k. 2-5/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 kwietnia 2020 roku Referendarz sądowy uwzględnił żądanie w całości.

/nakaz zapłaty k. 30/

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zwrot kosztów procesu. Pozwany podniósł zarzut powagi rzeczy osądzonej w postaci ugody zawartej przed mediatorem w dniu 30 września 2019 roku w treści której wskazano, że między stronami doszło do uregulowania wszelkich roszczeń w sprawie o sygn. akt XIII GC 3223/19, w tym roszczenia z tytułu kosztów zastępstwa procesowego. W ocenie pozwanego ww. ugoda wyczerpywała wszelkie roszczenia stron. Nadto pozwany wskazał, że dokonał spłaty należności głównej w listopadzie i grudniu 2018 roku oraz styczniu i lutym 2019 roku na podstawie osobistych uzgodnień z reprezentantem

powoda bez jakiegokolwiek udziału pełnomocnika powoda. Pozwany podał również, że skoro czynności windykacyjne pełnomocnika powoda sprowadziły się wyłącznie do sporządzenia i wysłania jednego wezwania do zapłaty to uzasadnionymi kosztami windykacji może być wyłącznie ryczałt wynikający z art. 10 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, w wysokości 70 euro.

/sprzeciw k. 44-48/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powoda łączyła z r. pr. F. W. umowa o świadczenie usług zawarta w dniu 28 listopada 2018 roku. Zgodnie z §1 umowy jej przedmiotem było odpłatne świadczenie przez kancelarię obsługi prawnej i prawo - podatkowej.

/umowa k. 25-28/

Pozwem z dnia 12 grudnia 2018 roku powód dochodził od pozwanego kwoty 40.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot i dat szczegółowo wskazanych w pozwie. Dochodzona pozwem należność wynikała z nieopłaconych przez pozwanego faktur wystawionych z tytułu wykonanych przez powoda usług w postaci dostarczenia pozwanemu pracowników.

/pozew k. 5-7 akt o sygn. XIII GC 3223/19/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 7 lutego 2019 roku Referendarz sądowy uwzględnił żądanie w całości.

/nakaz zapłaty k. 38 akt o sygn. XIII GC 3223/19/

Pozwany zaskarżył powyższy nakaz zapłaty podając, iż uiszczył na rzecz powoda następujące kwoty:

1. 2.702,31 zł w dniu 31 lipca 2018 roku tytułem zapłaty za fakturę (...);
2. 9.189,24 zł w dniu 7 września 2018 roku tytułem zapłaty za fakturę (...);
3. 3.264,85 zł w dniu 19 listopada 2018 roku tytułem zapłaty za fakturę (...);
4. 8.842,36 zł w dniu 20 grudnia 2018 roku tytułem zapłaty za fakturę (...);
5. 20.105,19 w dniu 31 stycznia 2019 roku tytułem zapłaty za fakturę (...);
6. 11.052,45 zł w dniu 27 lutego 2019 roku tytułem zapłaty za fakturę (...); KF/6/18;

/sprzeciw k. 44-45, potwierdzenia wykonania przelewu k. 46-51 akt o sygn. XIII GC 3223/19/

W dniu 11 marca 2019 roku F. W. i (...) Kancelaria (...) w S. wystawił na rzecz powoda fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.380 zł tytułem prowizji za odzyskane należności od (...) Sp. z o.o. Powód uregulował należność wynikającą z ww. faktury w dniu 14 marca 2019 roku.

/faktura k. 23, potwierdzenie transakcji k. 24/

Postanowieniem z dnia 12 września 2019 roku Sąd skierował strony do mediacji.

/postanowienie k. 75 akt o sygn. XIII GC 3223/19/

W dniu 30 września 2019 roku strony procesu zawarły ugodę przed mediatorem w sprawie o sygn. akt XIII GC 3223/19. W §1 ugody strony wskazały że na roszczenia pozostałe do zapłaty na dzień zawarcia ugody składają się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł oraz koszty odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od daty wymagalności do dnia zapłaty. Strony oświadczyły, że ugodą wyczerpuje wszelkie roszczenia pomiędzy nimi

(§4 ugody). W związku z zawarciem ugody strony wniosły o umorzenie postępowania w sprawie o sygn. akt XIII GC 3223/19 i ustaliły, że każda ze stron ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie, a koszty mediacji w całości poniesie pozwany. Powyższa ugoda została zatwierdzona postanowieniem Sądu z dnia 3 października 2019 roku.

/wniosek o zatwierdzenie ugody k. 80, protokół z mediacji k. 81, ugoda k. 82, postanowienie k. 87 akt o sygn. XIII GC 3223/19/

Pismem datowanym na dzień 30 września 2019 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 7.380 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 października 2019 roku. W wezwaniu powód powołał się na art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, wskazując, że przysługuje mu zwrot kosztów związanych z odzyskiwaniem należności, które zostały ujęte w fakturze VAT nr (...), która została przez niego opłacona w całości.

/wezwanie k. 18/

W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwany wniósł o przesłanie dokumentów szczegółowo wymienionych w piśmie celem weryfikacji zasadności roszczeń powoda.

/pismo k. 19/

W dniu 7 listopada 2019 roku powód ponowił wezwanie do zapłaty z dnia 30 września 2019 roku informując, że dalsza zwłoka w zapłacie skutkować będzie podjęciem dalszych kroków zmierzających do naprawienia szkody powstałej w związku ze sprawą.

/pismo k. 20/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu w całości.

Podstawą prawną roszczenia powoda był art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 935). Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, rekompensata za koszty odzyskiwania należności, stanowiąca równowartość kwoty 40 euro – gdy wartość świadczenia pieniężnego nie przekracza 5.000 zł, 70 euro – gdy wartość świadczenia pieniężnego jest wyższa niż 5.000 zł, ale niższa niż 50.000 złotych oraz 100 euro – gdy wartość świadczenia pieniężnego jest równa lub wyższa od 50.000 zł przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Jak wynika zaś z mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu art. 10 ust. 2 ustawy oprócz kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę.

Należy mieć na uwadze, że o ile przepis art. 10 ust.1 ustawy przewiduje swoisty ryczałt, stanowiący rekompensatę za koszty odzyskiwania należności określonych w ustawie (są to jak już wyżej wskazano kwoty stanowiące równowartość 40, 70 i 100 euro odpowiednio skorelowane z wysokością dochodzonej należności), a wierzyciel nie musi wykazywać, że wydatki w takiej właśnie wysokości poniósł, o tyle jeżeli domaga się zwrotu dalszych kosztów na podstawie art. 10 ust. 2 cytowanej ustawy, wówczas winien udowodnić fakt ich poniesienia, a także zasadność ich poniesienia. Nie może być tu zupełnej dowolności dla wierzyciela, jeśli chodzi o skalę wydatków poniesionych w celu odzyskania danej należności. Zgodnie z motywem 20 preambuły oraz art. 6 ust. 3 dyrektywy 2011/7/UE do tego rodzaju kosztów powinno się zaliczać w szczególności koszty poniesione przez wierzycieli w związku ze skorzystaniem z usług prawnika lub firmy windykacyjnej. Wskazać bowiem należy, że z chwilą podjęcia czynności windykacyjnych ich udokumentowane koszty stanowią dodatkową szkodę dla wierzyciela, która pozostaje w związku przyczynowym z dochodzeniem należności. **W sytuacji gdy czynności windykacyjne okażą się być bezskuteczne wierzycielowi przysługiwac będą dalsze koszty związane z odzyskiwaniem należności m.in. w**

postaci kosztów związanych w wytoczeniu postępowania sądowego, a także ewentualne koszty postępowania egzekucyjnego. Do kosztów postępowania sądowego zaliczać się będą w szczególności poniesione przez stronę koszty sądowe, jak również wynagrodzenie reprezentującego ją pełnomocnika (koszty zastępstwa procesowego), w wysokości określonej m.in. rozporządzeniem z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Pozycje te są zatem osobne i nie można traktować kosztów procesu jako jednocześnie kosztów windykacji.

Roszczenie z art. 10 ust.2 ustawy winno podlegać ocenie co do wysokości, bowiem koszty odzyskiwania należności nie mogą być ukształtowane w sposób dowolny i w oderwaniu od charakteru dokonanych czynności windykacyjnych. Zaznaczyć przy tym należy, że arbitralnie ustalone wynagrodzenie z windykatorem nie stanowi podstawy do automatycznego zasądzenia odszkodowania, na które opiewa wystawiona faktura. Jak w każdym roszczeniu odszkodowawczym, tak i dowodząc kosztów windykacji należności każdorazowo należy wykazać związek przyczynowy pomiędzy wysokością wydatków a rzeczywistą koniecznością ich poniesienia. Rolą Sądu jest zatem zobiektywizowanie tych kosztów. W niniejszej sprawie powód na potwierdzenie dochodzonego roszczenia przedłożył wystawioną w dniu 11 marca 2019 roku przez r. pr. F. W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.380 zł tytułem prowizji za odzyskane należności od (...) Sp. z o.o. Nie zostało jednak wykazane na jakiej podstawie faktycznej faktura została wystawiona, w szczególności powód nie wykazał jakie czynności windykacyjne podjęte poza postępowaniem sądowym doprowadziły do zaspokojenia należności. Pozwany zaś wskazał, że do zapłaty spornych należności w postępowaniu sądowym prowadzonym pod sygn. akt XIII GC 3223/19 doszło na skutek rokowań z przedstawicielem powoda. Nie sposób zatem uznać, aby ujęta na fakturze prowizja stanowiła rzeczywisty i uzasadniony wymiar kosztów windykacji. W niniejszej sprawie pozwany dokonał zapłaty należności w kwocie 2.702,31 zł za fakturę (...) w dniu 31 lipca 2018 roku, 9.189,24 zł za fakturę (...) w dniu 7 września 2018 roku oraz 3.264,85 zł za fakturę (...) w dniu 19 listopada 2018 roku, podczas gdy powód zawarł umowę o świadczenie usług z r. pr. F. W. dopiero w dniu 28 listopada 2018 roku. Nadto dwa tygodnie po umocowaniu profesjonalnego pełnomocnika, w dniu 12 grudnia 2018 roku skierował on sprawę o zapłatę określonych należności przysługujących powodowi od strony pozwanej na drogę postępowania sądowego, uzyskując w dniu 7 lutego 2019 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Jednak wobec wniesienia przez pozwanego sprzeciwu od ww. nakazu zapłaty nakaz ten utracił moc a strony zostały skierowane postanowieniem Sądu z dnia 12 września 2019 roku do mediacji. Ponadto, należność objęta przedmiotowym nakazem zapłaty została w całości zapłacona przez stronę pozwaną do dnia 27 lutego 2019 roku, bowiem pozwany dokonał dalszych wpłat w wysokości 8.842,36 zł w dniu 20 grudnia 2018 roku na poczet zapłaty za fakturę (...), 20.105,19 zł w dniu 31 stycznia 2019 roku na poczet zapłaty za fakturę (...) oraz 11.052,45 zł w dniu 27 lutego 2019 roku tytułem zapłaty za fakturę (...); KF/6/18. Ostatecznie w dniu 30 września 2019 roku strony procesu zawarły ugodę przed mediatorem, która została zatwierdzona postanowieniem Sądu z dnia 3 października 2019 roku, a postępowanie w sprawie na zgodny wniosek stron zostało umorzone. Wobec powyższego należało uznać, że w niniejszej sprawie nie została spełniona niezbędna przesłanka w postaci zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy podjętymi przez pełnomocnika powoda działaniami windykacyjnymi, a zaspokojeniem wierzytelności objętej tymi działaniami. Do zaspokojenia wskazanej wierzytelności doszło bowiem częściowo przed wytoczeniem powództwa, zaś w pozostałym zakresie na skutek czynności podjętych w postępowaniu sądowym. Z uwagi na brak powyższego związku przyczynowego wierzycielowi należeć się winna kwota nominalna wynikająca z dłużnych faktur, roszczenie o odsetki, koszty procesu prowadzonego pod sygn. akt XIII GC 3223/19 oraz ryczałt wynikający z art. 10 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych.

W tym miejscu należy wskazać także, że powód **wykazał jedynie, że podjął działania sądowe, nie zaś windykacyjne, czy egzekucyjne.** Za działanie przed sądem i doprowadzenie do zawarcia w dniu 30 września 2019 roku ugody przed mediatorem w sprawie o sygn. akt XIII GC 3223/19 strona powodowa otrzymała zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód nie wnosił o zasądzenie wielokrotności stawki minimalnej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a także nie złożono zestawienia kosztów. Przyjęte zostało w orzecznictwie Sądu Najwyższego, podzielone w rozpoznawanej sprawie, stanowisko, że spis kosztów powinien być złożony na piśmie i zawierać wyszczególnienie pozycji i ich wysokości, składających się na dochodzoną sumę (v. wyrok SN z dn. 10 lipca 2002 r., II CKN 826/00, z dn. 15 listopada 2002 r., II CK 134/02, oraz z dn. 6

maja 2011 r., III PZ 4/11, Legalis). Podkreślenia wymaga, iż w zakresie kosztów zastępstwa procesowego spis kosztów może obejmować wynagrodzenie ustalone przez stronę z reprezentującym ją adwokatem lub radcą prawnym. Należy uznać, że złożenie przez adwokata lub radcę prawnego spisu kosztów daje rękojmię rzetelności spisu, uzasadnia więc oparcie na tym spisie ustaleń co do poszczególnych pozycji objętych spisem bez ich sprawdzania (v. postanowienie SN z dn. 17.05.1960 r., sygn. akt IV CZ 34/66, OSPiKA 1961, Nr 4, poz. 117). Jak już wyżej wskazano powód uzyskał zwrot kosztów zastępstwa procesowego. Wymaga dokonania rozróżnienia działań procesowych pełnomocnika, które wynagradzane są jako koszty procesu od ewentualnych działań w sferze pozaprocessowej, takich jak windykacja, negocjacje, rokowania, sporządzanie i wysyłanie wezwań do zapłaty, czy też wykonywanie telefonów, czy odbywanie spotkań w wyniku których dochodzi do zaspokojenia roszczenia przez dłużnika. Nie może jednak dojść do sytuacji w której działania procesowe pełnomocnika - jak to miało miejsce w rozpoznawanej sprawie - zostaną zafakturowane dwukrotnie. Raz w postaci zwrotu kosztów procesu w sprawie prowadzonej pod sygn. akt XIII GC 3223/19, zaś drugi raz na fakturze VAT nr (...) tytułem prowizji. Jeszcze raz podkreślić bowiem trzeba, że działania windykacyjne oraz poniesione w ich wyniku koszty nie wchodzi w skład kosztów procesu.

Odnosząc się do zawartej przed mediatorem pomiędzy stronami ugody wskazać trzeba, że na etapie formułowania jej treści powód nie ujawnił, iż ma wobec pozwanego jeszcze jedno roszczenie wynikające z ww. faktury VAT nr (...). Mając na względzie moment, w którym strony przystąpiły do mediacji należy zauważyć, że strona powodowa z całą pewnością miała świadomość istnienia roszczenia o zapłatę faktury wystawionej w dniu 11 marca 2019 roku przez r. pr. F. W. na kwotę 7.380 zł tytułem prowizji za odzyskane należności. Powód bowiem uregulował należność wynikającą z ww. faktury w dniu 14 marca 2019 roku, a więc na pół roku przed przystąpieniem do rokowań mediacyjnych. Okoliczność ta jednak została przez powoda zatajona na etapie rokowań ugodowych, co w ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę stanowiło naruszenie zasady lojalności procesowej. Powód podchodząc do rokowań mediacyjnych w dobrej wierze winien poinformować stronę pozwaną, że posiada w stosunku do niej kolejne roszczenie. Mediacja miała bowiem na celu wygaszenie istniejącego pomiędzy stronami sporu. Sąd nie bada treści ustaleń mediacyjnych, bowiem zgodnie z art. 183⁴ § 1 k.p.c. postępowanie mediacyjne nie jest jawne. Paragraf 2 powołanego przepisu stanowi zaś, że mediator, strony i inne osoby biorące udział w postępowaniu mediacyjnym są obowiązane zachować w tajemnicy fakty, o których dowiedziały się w związku z prowadzeniem mediacji. Strony mogą zwolnić mediatora i inne osoby biorące udział w postępowaniu mediacyjnym z tego obowiązku. W tym miejscu wskazać należy, że w treści ugody wskazały że na roszczenia pozostałe do zapłaty na dzień zawarcia ugody składają się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł oraz koszty odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od daty wymagalności do dnia zapłaty. Strony oświadczyły także, że ugoda wyczerpuje wszelkie roszczenia pomiędzy nimi. Nie ulega wątpliwości, że koszty związane z postępowaniem prowadzonym pod sygn. akt XIII GC 3223/19 winny zostać zgłoszone we wskazanym postępowaniu. Nie powinny być zaś dochodzone w odrębnym postępowaniu sądowym. Faktura wystawiona przez pełnomocnika powoda nie została bowiem wystawiona tytułem kosztów windykacyjnych, lecz stanowiła prowizję za odzyskanie należności od pozwanego, a więc bezsprzecznie była związana z odniesieniem sukcesu we wcześniejszym procesie.

Zauważyć również należy, że w każdym przypadku zasadność żądania wierzyciela powinna być rozważana także w świetle art. 5 k.c. Zaznaczyć trzeba, że jeśli istnieją inne, prawne możliwości rozwiązania problemu może zaistnieć sytuacja braku uzasadnionych przesłanek do skierowania przez wierzyciela zlecenia windykacji m.in. firmie windykacyjnej, czy też pełnomocnikowi za wynagrodzeniem. W takich przypadkach postawa wierzyciela jest nadużyciem prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Mając na względzie treść art 5 k.c. należy też podkreślić, niezależnie od treści art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, że w sprawie brak jakiegokolwiek dowodu na podjęcie jakichkolwiek czynności windykacyjnych pozaprocessowych przez pełnomocnika powoda. Strona pozwana bowiem dokonała zapłaty części należności jeszcze przed podpisaniem umowy o współpracy, zaś pozostała część została uregulowana po wytoczeniu powództwa w toku postępowania sądowego. Przede wszystkim jednak w przedstawionym stanie faktycznym należało dojść do wniosku, że skoro pełnomocnik powoda nie podjął żadnych czynności windykacyjnych, a jedynie czynności procesowe to domaganie się przez powoda zwrotu kosztów windykacji stanowi naruszenie prawa w rozumieniu art 5 k.c. Strona powodowa skorzystała z innej możliwości tj. skierowała sprawę na drogę postępowania sądowego, które ostatecznie zostało zakończone zawarciem ugody przed mediatorem,

w której pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł, a więc wynagrodzenia za działania pełnomocnika w procesie. W efekcie wytoczenia przez powoda powództwa w niniejszej sprawie, w której domagał się zwrotu kosztów dochodzenia należności strona pozwana musiałaby ponieść te koszty dwukrotnie. Raz koszty zastępstwa procesowego, dwa koszty procesu, zastępstwa procesowego oraz koszty czynności windykacyjnej. Oczywistym jest też i to, że wierzyciel równolegle z podpisaniem umowy o współpracę z r. pr. F. W. skorzystał z drogi postępowania sądowego. W tej sytuacji jedyne działania windykacyjne mogły mieć miejsce na etapie przed wszczęciem postępowania sądowego. W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę przedstawione okoliczności przemawiają za przyjęciem, iż roszczenie strony powodowej stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c.

Wobec wszystkich okoliczności przytoczonych powyżej powództwo podlegało oddaleniu w całości jako niezasadne, o czym Sąd orzekł w pkt 1. wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Koszty te wyniosły 1.817 zł i składają się na nie koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł (ustalone na podstawie §2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz. U. z 2018 r., poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

ZARZĄDZENIE

(...)

25 stycznia 2021 roku.